

LUCIKA

VERSKI LIST
ZA MLADIÑO

1939-40

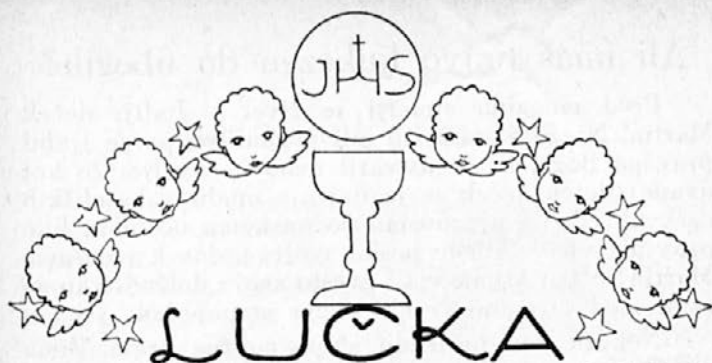
Navodilo

za izpolnjevanje „Jezusovih dni“.*

Na levi so vprašanja, ki ti jih stavi tvoja vest. Na ta vprašanja vsak večer odkritosrčno odgovori! Proti desni so prazna okenca za vsak dan v mesecu. Če moreš odgovoriti na vprašanje z »da«, naredi v okence istega dne križec! Ako pa bi moral odgovoriti z »ne«, napiši ničlo! Jezus bo tvojega prizadevanja vesel in te bo blagoslovil. Kdor dejansko ne more iti k sv. maši ali sv. obhajilu ali Jezusa obiskati, pa bi to rad storil, naj napiše v okence črko »ž«, kar pomeni, da je obudil željo.

Kristus, kraljuj!
Kristus, zmaguj!
V hostiji sveti
nam gospoduj!

* Obrazec za »Jezusove dneve« najdeš na predzadnji strani ovitka.

LETO V.

NOVEMBER 1939

Štev. 3

Sv. Martin (11. novembra).

Ali imaš pravo ljubezen do ubogih?

Pred mnogimi stoletji je živel v Italiji deček Martin. Njegovi starši so bili pogani, on pa je ljubil pravega Boga, ki je ustvaril nebo in zemljo. Že kot dvanajstleten deček se je najraje mudil v katoliških cerkvah. To pa njegovemu poganskemu očetu ni bilo prav nič všeč. Zato je poslal svojega sina k vojakom. Martin je kot vojak vršil zvesto svoje dolžnosti in je ostal med surovimi vojaki dober in pobožen.

Nekega dne je jezdil skozi mestna vrata. Zima je bila. Naproti mu pride ubog človek, ki je bil na pol nag. Ko ga Martin zagleda, se mu je srce skrčilo od sočutja. Izdrl je meč in prerezal svoj široki plašč na dvoje. En kos je dal siromaku, z drugim pa se je zavil sam.

Naslednjo noč se mu je prikazal Jezus, oblečen v tisti kos plašča, ki ga je Martin podaril ubožcu. Gospod se je obrnil do angelov, ki so mu stali ob strani, in jim dejal: »S tem plaščem me je pokril Martin, ki še ni krščen.«

Kmalu po teh sanjah je postal mladi vojak pobožen kristjan in v nekem velikem mestu so ga verniki celo izvolili za škofa. Nad tem so se radovali posebno siromaki, katerim je bil Martin najskrbnejši oče.

Sv. Martin je ogrnil s svojim plaščem Jezusa. Gospod sam nas uči: »Karkoli storite enemu izmed teh najmanjših bratov, to meni storite.«

O, da bi se ti tega zavedal! Koliko večje sočutje bi imel do siromakov in koliko raje bi jim pomagal. Odgovori mi prav odkrito na moje vprašanje: **Ali imaš pravo ljubezen do ubogih?**

Kdor bližnjemu kos kruha da,
nasitil Kristusa je samega.
Kdor nagega ogrne,
mu Kristus tisočkrat povrne.

Z dovoljenjem staršev skušaj obdariti kakega siromašnega otroka ali starčka.

Mali junak Tonček.

Zastonj je Tonček prosil, da bi ga pustili k prvemu sv. obhajilu. Zato je želel iti vsaj k spovedi. Da bi se ga prezaposlena mamica odkrižala, mu je obljubila, da ga bo zaenkrat pripravila na prvo spoved, kadar bo utegnila. Te obljube je bil deček neizmerno vesel. Sicer pa čemu bi čakal na mamin pouk, saj vendar sam ve, kaj ima pri spovedi storiti. Porabil je zato prvo priliko. Nekoč so šli na sprehod. Tonček se izmuzne in steče v jezuitsko cerkev, kjer je spovedoval njegov dobri znanec pater Janez. Takoj smukne v spovednico in pove kar na glas svoje grehe. Ves blažen hiti domov in že od daleč kliče svoji mami:

»Pater Janez mi je v božjem imenu odpustil vse grehe.« Od takrat dalje je Tonček opravil spoved vsako soboto, pa če je bilo še tako težko. Neko soboto so prišli k njemu sosadni otroci, da bi se z njim igrali prav v času, ko bi moral k spovedi. Pa brihtna glavica si že zna pomagati. Takole poprosi mamico: »Mama, zabavaj se ti z otroki, dokler se ne vrnem od spovedi.« Še teže je šlo v počitnicah. Tedaj je moral hoditi k spovedi v zelo oddaljeni kraj Soto. Pa spet si je znal pomagati. Zajahal je svojega oslička. Ko je tja prijezdil, je pozvonil

Tonček kot prvoobhajanec.

v župnišču in zaklical: »Gospod župnik, k spovedi bi šel rad.« Pa sta opravila tedensko spoved.

Toda Tonček ni nehal hrepeneti po sv. obhajilu. Tako je prišel avgust v letu 1927. Deček je bil star sedem let. Veselo razburjenje ga je prevzelo. Vendar bo smel k sv. obhajilu. Tedaj se je družina s Tončkom nahajala v kopališču Sobron. Vsi gostje so Tončka poznali in ga vzljubili. Vsem je pripovedoval, kaka sreča ga čaka, in vse je povabil k slovesnosti svojega prvega sv. obhajila. Ko so se vrnili domov, so sklenili, naj se slovesnost vrši na praznik Marijinega vnebovzvetja. Toda Tonček protestira: »Za božjo voljo, mama, ali ne bom že osmega avgusta star sedem let. Saj ste mi vendar vedno zagotavljali, da bom s sedmim letom smel iti k prvemu sv. obhajilu.« Stara mati ugovarja: »Toda otrok, saj je vendar razlike le za nekaj dni.« Pa ni nič pomagalo. Ko so videli žalostni obraz svojega ljubljenca, so se vdali. Prišel je osmi avgust. Deček prejšnjo noč ni skoraj zatisnil oči. Pater Janez je ob osmih maševal v domači kapeli. Navzoči so bili le starši in najbližji sorodniki, ki so želeli skupno s Tončkom prejeti sv. obhajilo. Malo pred sv. obhajilom se obrne pater Janez in ves ginjen govori nekaj besed kot pripravo. Tudi vsi ostali so bili ginjeni. Tedaj hiti k oltarju Tonček, prava podoba angela. Zdelo se je, da ni več na zemlji. Ko se je vrnil na svoj prostor, je dolge minute obstal, kot bi bil mrtev. Ni se ganil, čeprav je bil drugače tako živahen dečko. Kaj sta se takrat pogovarjala Tonček in Jezušček, ni nihče zvedel. Tudi mamica ne. Toda pokazalo se je pozneje, da je bil ta trenutek odločilen za vse poznejše Tončkovo življenje.

Lučkarji! Lučkarice!

Naj ne bo v mesecu novembru nikogar, ki ne bi izpolnjeval ves mesec »Jezusovih dni«. Darujte pa ta mesec vse vaše žrtve Gospodu, da bi čuval mir v naši domovini in da bi pomiril razburkano Evropo. — Dečki! Deklice! Rešite svet! Vas bo Jezus čisto gotovo uslišal.

Mašna.

(Gr. Mali.)

Zmerno.

Fr. Blažič.

p

Vstop: O Bog, ki si po - da - ril ve - se - lo nam mla-
 Slava: Vsa mla-da sr - ca vse - to, Zve-li-čar, te sla-
 Evang.: Res-ni-ca ra-zo - de - va lju-bez-ni bož - je

p

mf

dost, za se - be nas u - stva - ril, pre-
 ve, po - jo ti pe - sem sve - to, za
 žar, ra - zum, sr - ce ob - se - va, nas

mf

p

sve-to dal skriv-nost. Za - li - vaj cvet mla-
 tvo - jo čast go - re. Ne - bo je de - lo
 kli - če pred ol - tar. V Res - ni-ci nam stu-

p

mf

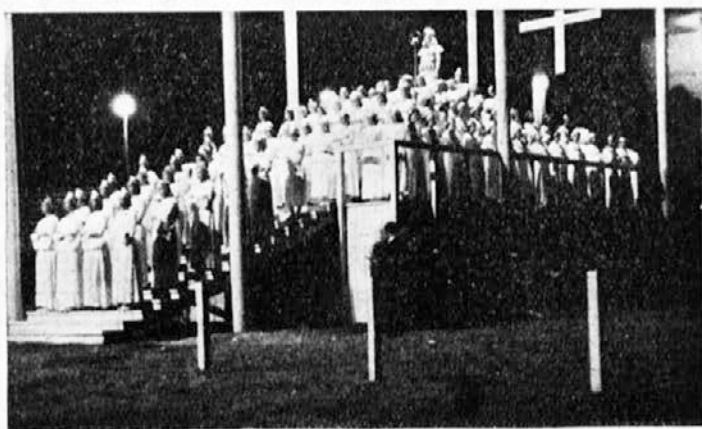
do - sti z ne - be - ško mi - lost - jo, o -
 tvo - je, na - ra - ve kras tvoj dar, o -
 de - nec živ - lje - nja žu - bo - ri, mla -

mf

f

pe - ri nam sla - bo - sti, o - gr - ni s či - stost - jo.
 tro - ke sprejmi svo - je, o Bog, sve - ta vla - dar.
 dostne sre - če ve - nec pri Je - zu - su ža - ri.

Zbor angelov iz igre o božjem kraljestvu
 za časa kongresa Kristusa Kralja v Ljubljani.

Škrat Cmeruh.

(Piše urednik.)

Cmeruh je bil zelo zadovoljen s svojim delom. Jerico je ujel v svoje zanke in trdno je bil uverjen, da mu ne bo nikdar več ušla. Ker je bil pa zelo slavohlepen, je na vsak način hotel slišati pohvalo svojih tovarišev škratov. Pustil je torej Jerico v obupnem joku in je odskakljal proti peklu. Kakšno veselje je zavladalo tam, ko je Cmeruh svojim tovarišem razgrinjal svoje uspehe in svojo zmago nad najbolj nevarno, to se pravi nad najbolj pridno deklico v vsej vasi. Škratje so na stežaj odpirali usta in lovili sleherno njegovo besedo, da bi se čim več spretnosti priučili za svoje bojne pohode. Naenkrat se močno strese pekel, vsi škratje zadrgečejo. Kaj se je zgodilo? Gospod Lucifer je prišel domov. Srepa je pogledal po škratih, ki so spoštljivo popadali po tleh. Pogled mu je obstal na Cmeruhu:

»Vstani in govori!« Cmeruh je ponovil svojo zgodbo o cmeravi Jerici. Ko je utihnil, se je poln sladkega upanja ozrl na svojega Gospoda, trdno prepričan, da ga bo Lucifer vpricho vseh pohvalil in nagradil. Toda — čudno. Lucifer se namrdne, potem pa besno sikne: »Ti si prava šleva! Imel si najslastnejšo pečenko v gobcu, pa si jo pustil angelu varuhu.« Isti hip je Lucifer pograbil Cmeruha in si ga spretno položil čez koleno, vzel izza pasa oster bič in pričel z veliko vnemo obdelovati škratove pisane hlačke. Škrat se je zvijal od pekočih bolečin kot kača in se cmeril in tulil. Njegovi tovariši pa so se škodoželjno muzali. Lucifer se je utrudil, postavil Cmeruha predvse in ga tako močno brenil, da se je v hipu znašel pred Tilnova hišo.

»Uf, taka sramota. Vpricho vseh škratov sem bil našeškan — in še kako! Joj, grozovito me peče...« Tako je tarnal Cmeruh in se cmeril. Debele solze so mu drsele preko širokih lic.

Tisti hip pa se je odprlo nad njim okno. Tilnova mama je pogledala oblake, nato se je okrenila in rekla: »Da, lahko boš šla na vrt s kanglico. Kaže, da ne bo dežja.«

Cmeruhu so se kar trenutno posušile grenke solzice. Skočil je skozi okno k Jerici.

»Aj, to bo lepo,« vzklikne Jerica. »Tako rada se igram s kanglico in peskom!«

»Prav, toda danes imaš belo oblekico. Utegnila bi jo umazati, zato pa vzemi ta predpasnik« in mamica jo hoče obleči.

Cmeruh pa potegne deklico za krilo: »Nikar, Jerica, predpasnik je grd. Pojdi hitro z menoj!«

Jerica je pograbila kanglico in odhitela s škratom na vrt. Tam je počepnila na tla in se pričela igrati. Cmeruh

je bil ves blažen od zadovoljstva. Saj je bil prepričan, da se bo Jerica vrnila k mamici čez kako uro vsa umazana. Ves navdušen je pozabil na bridki ples z Luciferjem in začel skakati in plesati po travniku, da je bilo veselje.

Toda njegov ples je bil kratek. K Jerici je stopil njen angel varuh in ji pričel govoriti: »Jerica, kaj vendar počenjaš? Zakaj ne ubogaš dobre mamice? Mali Jezus je žalosten. Pojdi po predpasnik!«

Cmeruh je planil k deklici — pa bilo je že prepozno. Jerica mu je pokazala hrbet in ga ni hotela poslušati. Pustila je igro in se dala voditi po angelu. Zagledala je pred

seboj malega Jezusa in začula njegov sladki glas: »Deklica, hodi za menoj!«

Cmeruh pa je zlezel v dve gube in milo zjavkal, zakaj slastna pečenka mu je izginila iz krempljev.

Nova sestra.

Prav tedaj pa zaslišijo, da jih Micka na ves glas kliče in je zanje vsa v skrbeh.

»Brž doll« veli Jurče, »da nas ne pride iskat semkaj.« In že izginejo kakor škrti.

Nika ostane sama. Usede se v polomljen naslanjač in začne premišljati. Vedno živeti na podstrešju tudi ne bo prijetno, čeprav zdaj ve, da jo imajo dečki radi.

Tedaj pa ji Mihec prinese krasno punčko, ki prav za prav ni igrača, ampak umetnina. Nika se je kar ne more nagledati. Nikoli še ni videla tako lepe. Zdaj ji gotovo ne bo več dolgčas.

Mihec prinese krasno punčko.

Nika pa mu po tihem še nekaj zaupa. In Mihec ji pokaže stranišče, ki je čisto blizu podstrešja in je samo za posle.

Potem pa mora Mihec oditi in Nika začne ogledovati punčko. Kmalu pa jo nekaj zmoti. Mihec vrat podstrešja ni dobro zaprl. In zdaj se začno čisto počasi odmikati in še preden se je deklica mogla ustrašiti, že skoči na podstrešje krasen črn maček z dolgo svileno angorsko dlako.

Nika kar roki sklene od začudenja. Koliko lepega je danes že doživela: tri očete je dobila, lepo punčko, zdaj pa še ta maček!

Samo kaj ji hoče? Nika ga gleda in se ne zgane. Maček pa gleda njo in se tudi ne premakne. V svoji mačji glavi pa si misli:

»Na kolenih ima punčko iz salona. Najbrž bo deklica naša. Pojdimo pogledat!«

Lahen skok in že je na naslanjaču. Vidi samo temno-modre Nikine oči, ovoha si jo in izjavi, da mu je všeč:

»Mijav!«

Nika previdno iztegne roko in poboža njegovo svilenno dlako. Maček začne zadovoljno prestiti, tudi on je Niko vzel za svojo. Nika odloži punčko in zdaj ji na kolenih prestoluje maček. Nika si je pridobila še enega prijatelja.

3. Malica in večerja.

Ko se fantje vrnejo od malice, se novemu prijateljstvu zelo začudijo.

»O!« vzklikne Jurče. »Dlaka je prišel obiskat našo Nikico! Veš, Nikica, Dlaka ima rad samo našo mamo. Nas fante gleda po strani, strica tudi, za Micko in Lenko pa se le toliko zmeni, da mu dajeta jesti.«

»Mene pa je takoj rad imel,« se pohvali Nika.

»Na, tole pojej!« ji Mihec ponudi kos kruha z mezgo. »Saj imaš marelično mezgo rada, ali ne?«

»Rajši kakor vsako drugo. Samo ta malica je zate. Kaj boš pa ti jedel, Mihec?«

»O, mi smo že vsi trije malicali, bodi brez skrbi.«

In Jurče Niki razloži, da so kruh odrezali, ko se je Micka obrnila proč, Jakec pa ga je namazal z mezgo in Micka še opazila ni.

»O, mi si bomo že znali pomagati,« se pohvali Mihec.

Nika veselo použiva slastno malico, vmes pa klepeta:

»Ali tisti gospod, ki hodi po vrtu, ni vaš oče?«

»To je stric.«

»Veš, Nikica,« ji razloži Jakec, »očka je že umrl. Mama je bila še čisto mlada, zato je prišel v hišo njen brat, da pomaga gospodariti.«

»Je vaša mama lepa?«

»O, pa še kako! Pa tudi igra se z nami, kakor da je naša sestra. Ker je pa zbolela, jo je zdravnik poslal v toplice.«

»Ali je stric dober človek?«

»Eh, briga se samo za svoje knjige.«

»Pa star je.«

»In zmerom godrnja.«

»In otrok ne mara videti.«

»Zakaj?« nedolžno vpraša Nika.

»Ker preveč razgrajamo.«

»Pravi, da ga motimo pri delu.«

Jurčeta pa že ves čas moti neka druga misel in zdaj jo pove:

»Nikica,« pravi deklici resno, »ti si punčka, ne res?«

»Seveda,« se mu začudi Nika.

»In glej, punčke niso pogumne. Ali te ne bo grozno strah, če boš ponoči sama tu na podstrešju?«

Brata ga pogledata. Da, Jurče res na vse misli. Mihcu se Nika smili, saj bi še njega bilo ponoči tukaj gori strah, pa je vendar fant!

Nikica pa zmaje z glavo:

»Pri gospe Iskri sem tudi spala na podstrešju in sem se navadila. Prav nič me ne bo strah, saj bom spala.«

»Kdo bi si mislil!« od veselja poskoči Mihec. »Punčka, pa je ni nič strah!«

»Pa tudi Dlaka bo pri meni in angel varuh. Česa pa naj se potem bojim?« Nika pomiri fante. »Pobožno bom opravila večerno molitev in bom sladko zaspala. Sam Jezus bo s svojo božjo Materjo pri meni.«

Do večera so Niki stanovanje še izboljšali. Prinesli so tudi mila in še marsikaj, kar je uboga hišna Micka potem iskala in nikjer našla.

Zvečer pa so se vsi trije smukali po kuhinji in kar niso mogli pričakati večerje.

Nikoli še nisi bil tako sneden...

»Jej, jej, ali ste tako hudo lačni?« vpraša Lenka.

»Grozno!« se oglasiijo vsi trije naenkrat.

»Ravno prav. Večerja bo dobra,« se pohvali Lenka.

»Kaj pa bo, Lenka?«

»Piščanec.«

»In pa riž s smetano,« dostavi Mihec.

»Res. Toda kako si mogel uganiti?«

»Oha, za nagrado bom jaz dobil nekaj več, kajneda, Lenka?«

»Nikoli še nisi bil tako sneden kot nocoj.«

V kotu pa sta se Jurče in Jakec že po tihem posvetovala, kako bi večerjo oskrbela še za Nikico.

»Takole bomo naredili,« pravi Jurče. »Kadar Micke ne bo v obednici, bomo vzeli s krožnika, saj stric tako nič ne vidi.«

»Ali bomo dali na krožnik?«

»Nemogoče. Lahko pade na tla in se razbije.«

»Že vem,« pomaga Mihec. »Škrnicelj bomo vzeli s seboj. Vem, kje jih ima Lenka spravljene.«

»Ha, škrnicelj!« se posmehuje Jakec. »Ali se večerja daje v škrnicelj?«

»Pa ti povej kaj boljšega!« se ujezi Mihec.

Obveljala je Mihčeva. Ko so bili pri večerji, je Mihec na kolenih skrival škrnicelj pod miznim prtom. Juhe seveda v škrnicelj niso smeli zlit. Micka je nosila na mizo. Stric je zamišljeno jedel in nič ni videl, kaj počnejo nečaki. Micka je prinesla piščanca z rižem in špinačo. To pa se že spravi v škrnicelj. A kaj, ko ima Micka svoje oči povsod! Torej jo odstranimo!

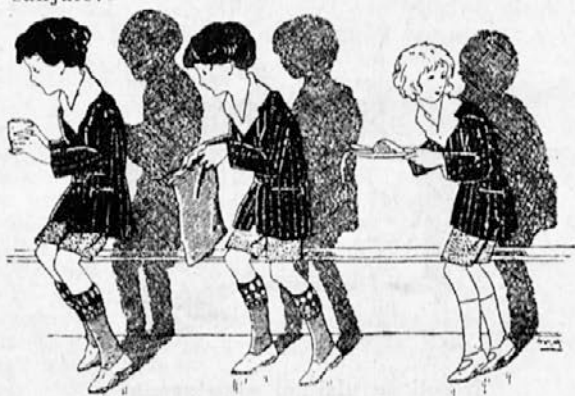
»Nekaj se smodil!« naenkrat vikne Jurče.

Dobro namreč ve, kako silno se Micka boji ognja.

»Iz kuhinje prihajal« pomaga Jakec.

In že Micka steče ven. Brž vzamejo s krožnika vsake jedi nekaj in stlačijo v škrnicelj. Stric ni opazil ničesar.

»Nič se ni smodilo!« prigodrnja Micka. »Tebi, Jurče, se je sanjalo!«

»Očetje« neso »hčerki« večerjo.

»Misliš?« resno reče Jurče. »Torej bi rajši videla, da bi se zares smodilo?«

Micka nevoljno pobere posodo in jo odnese; nič ni zapazila, da so nocoj imeli večji tek ko po navadi.

Prinesla je na mizo še sladkarije, potem pa odšla postelje pripravljat. Fantje vzamejo na poseben krožnik kos torte in jo obložijo še s sladko smetano. Stric je zamišljeno gledal predse, ni pa videl, kaj fantje počenjajo in se tudi ne zmenil.

Brž ko po večerji odmolijo, izprežijo pravi trenutek, ko Micka odide v kuhinjo večerjat, in se po prstih splazijo iz obednice. Spredaj nese Jurče kozarec čaja, za njim Jakec škrnicelj z večerjo, zadnji pa je Mihec s krožnikom torte. Prav po indijansko neslišno smuknejo po stopnicah na podstrešje, da nahranijo svojo »hčerko«.

Še je malo svetlobe, čisto malo, pa vendar toliko, da Nika lahko povečerja. S prsti prime kos piščanca in ga gloda, Mihec pa jo zavistno gleda, ker bi tudi sam najraje jedel kar s prsti, brez noža in vilic.

Za torto so pa le vzeli žlico s seboj in Micka jo bo jutri umazano dobila na mizi in se čudila, kako jo je mogla pozabiti.

Jurče misli na vse, zato Niko vpraša, ali se bo mogla sama spraviti v posteljo.

»Bom. Tudi oblečem in umijem se sama, le počesati se ne morem sama.«

»Te že pridem počesat,« obljubi Jurče, čeprav ga skrbi, bo li mogoče te skuštrane kodre spraviti v red.

Še lahko noč si rečejo in fantje odidejo. Nika pa se lepo zahvali Bogu, da ji je dal tako dobre in skrbne očete, se sleče in uleže. Dlaka se ji zviije k nogam in zadovoljno prede. Kmalu je Nika v kraljestvu sanj.

Naši rajni prijateljčki

† Tončka Weissova. Letos 14. avgusta je izročila svojo blago dušo prijateljica »Lučke« Tončka Weissova. Letos bi obiskovala IV. razred meščanske šole v Črnomlju. Že med šolskim letom je bolehal, med počitnicami je morala iti za deset dni v bolnišnico. Dve uri pred smrtjo so jo pripeljali domov, od koder jo je vzel k sebi Jezus, ki ga je pokojna Tončka tako zelo ljubila. V beli obleki, vsa s cvetjem in venci obdana, je ležala na mrtvaškem odru. Za pogrebom so jo spremljale belo oblečene deklice in mladina meščanske šole, katera ji je na pokopališču zapela pesmi »Jezuščku pušelček« in »Glej nebo«. Součenka Verderber Joži se je v lepih besedah poslovila od Tončke. Spavaj sladko, draga Tončka, in prosí za nas, da pridemo tudi mi kdaj za Teboj v nebeške višave.

Fančka Malerič.

† Terezija Bevc, učenka III. razreda v Št. Petru pri Novem mestu, nas je zapustila na predvečer praznika Marijinega rojstva 7. septembra. Bila je zvesta naročnica »Lučke«, katero je zelo rada prebiral. V Marijinem vrtcu nam je bila prelep zgled dobrega Marijinega otroka. Rada je prepevala Marijine pesmi. Zato jo je Marija prav za svoj praznik vzela k sebi. Vse učenske in učenci smo jo spremili na pokopališče, kjer smo ji zapeli žalostinko. Za njo žaluje vsa družina in tudi mi je dolgo ne bomo mogli pozabiti.

Žura Ivanka in Kavšček Jožefa,
učenki VI. razreda v Št. Petru.

† **Franci Bitenc**, učenec IV. razreda v Kranju. »Tu pri odprtem grobu stojimo in žalostno strmimo. Pojo zvonovi, žalostno pojó, od tebe, dragi, jemljejo slovo. Do tu smo te spremili, naprej poti več ni, dragi Franci, z Bogom, z Bogom, na svidenje v večnost!« Tako se je od Tebe poslovila šolska mladina, ki Te je obenem s svojim učiteljskim zborom spremila v nedeljo, dne 10. septembra popoldne na kranjsko pokopališče. Deški zbor Ti je zapel, otroci so zasuli grob s cvetjem... Zgodaj si šel od nas, žalostni so Tvoji starši, žalostna je sestra, a mi vemo, da je tako zate bolje. Ti se veseliš med angeli, saj je Tvoja duša že očiščena. Kako rad si hodil k sv. maši in sv. zakramentom! In kako si se veselil »Lučke«, kako si jo rad prebiral. Zdaj je ne boš več bral, pa saj tudi treba ni: Zdaj si pri Njem, ki je najjasnejša Luč.

Lučkarji ljudske šole v Kranju.

† **Jožko Fujan**, Polje pri Vodica. Jožko je umrl. Kako težko je legla na nas ta novica. Tako je bil vedno dober in vesel, sam smeh ga je bil. Pa je nenadoma zbolel, odpeljali so ga v bolnišnico, položili na operacijsko mizo, s katere ni več vstal. Odšel je k dobremu Jezusu, ki ga je tako rad imel. Kako strašno je pred nami zevala jama, okoli katere smo stali, ko so vanjo polagali našega Jožka, kako votlo so padale nanj težke kepe prsti, kako sameva žalostno njegov prostor v šoli. Ta praznina nam je vedno spomin na njega, ki je bil z nami vsemi tako dober in blag, a je ta prazni prostor v šoli nam vsem opomin, da tudi mlad človek lahko umre, pa ta prostor nam tudi daje sladko zavest, da je naš Jožko pri ljubem Jezusu, kjer za nas prosi.

Tvoji součenci.

† **Zunko Jožef**, učenec I. razr., Sv. Jurij v Slov. gor. — Dragi Jožek! Pred kratkim sva se še skupaj igrala na paši, prepevala sva in se veselo smejala. A zdaj je v mojem srcu sama žalost in solze so v mojih očeh. Kar naprej mi prihajaš v spomin tak, kakršnen si bil na dan prvega sv. obhajila. Bel šopek nageljčkov na prsni, bela sveča v roki, v Tvojem srcu pa božji Prijatelj. Tako lepo so se tedaj smehljale Tvoje črne oči. Po tem srečnem dnevu pa si hrepenel in z veseljem pričakoval dneva sv. birme. Mlad borec — vojak Kristusov si hotel postati. In takšnega Te je vzel Gospod k Sebi. Po kratkem, težkem trpljenju si se poslovil od nas. Bridko so zajokali Tvoji ljubi starši in Tvoji sošolci. Na Te pa ne bomo nikoli pozabili. Na potu iz šole bomo storili vedno to, česar Ti noben dan nisi opustil: pri božjem Zveličarju se bomo zglasili in za Te molili. Mariji,

ki si ji Ti najlepše cvetje nabiral, bomo svoja mlada srca posvetili, da bi mi šli po oni poti naprej, po kateri si Ti hodil.

Tvoj Franček,
učenec IV. razreda.

Negova, p. Ivanjci. Velika žalost je letošnje počitnice zadela Marijin vrtec v Negovi. Dve cvetki sta druga za drugo odpadli, sta postali žrtvi mladostnega veselja, kopanja: Tkavec Anton in Kreft Franc, oba učenca II. razreda šole v Negovi. Oba sta bila mirna in pridna učenca, zvesta »Lučkarja«, oba prijatelja mize Gospodove, Jezusa in Marije, nam preostalim prekrasen zgled. Posnemajmo ju! Bodi jima Gospod Bog milostljiv Sodnik!

Lučkarji iz Negove.

† **Zorman Genka.** Tako zgodaj je Jezus poklical k Sebi nam nad vse drago Zorman Genko iz Gorice, učenko I. razreda višje ljudske šole v Mošnjah. Razevetela se je rožica vrtea Marijinega in božji Vrtnar jo je presadil v nebeški vrt. Letos je bila še pri sv. birmi. Vedno je z veseljem prebiral »Lučko«. Marijo je tako ljubila, da je še malo pred smrtjo prepevala njene pesmi. Pogosto je hodila k sv. obhajilu. Jezus jo je prvo izmed nas bogato poplačal za pobožnost devetih prvih petkov. Okrepčana z angelskim kruhom se je 24. sept. 1939 preselila med božje angele. Dne 26. sept. smo jo spremili na zadnji poti. Součenka ji je spregovorila v slovo, zapeli smo »Gozdič je že zelen«, potem pa smo s cveticami obsuli sveži grob. Genka, vedno se Te bomo spominjali, tudi Ti nas ne pozabi!

Marijin vrtec ljudske šole v Mošnjah.

Pošta malega Jezusa

Do zdaj so mi poslali lepe spise o kongresu Kristusa Kralja sledeči »Lučkarji«: Škufca Cvetka, Majdič Ivan, Mrvar Cilka, Plestenjak Neža, Kastelic Ignacij, Strnad Anica, Grm Tončka, Sever Vidka, »Lučkarica iz Trbovelj«, Lukežič Franc in Belak Slavko. — Kdor name-rava še poslati, naj pohiti, ker 5. novembra bo posebno sodišče odločilo, kateri spis je najboljši in komu pripade nagrada.

Urednik.

KONGRES KRISTUSA KRALJA

Zivo nam je še v spominu veličastni kongres Kristusa Kralja, ki se je letos vršil v Ljubljani. Bilo je res nekaj takega, kar bo ostalo vsakemu udeležencu neizbrisno v spominu.

Posebno krasen prizor je bil, ko se je nad 20.000 mladih slovenskih src zbralo, da se pokloni svojemu Kralju. Tudi

iz naše šole se je kongresa udeležilo lepo število otrok. Vsi smo željno pričakovali dne, ko nas je avto popeljal proti Ljubljani. Ko smo dospeli tja, se je po ljubljanskih ulicah že zgrinjala tisočglava množica mladine proti Stadionu.

Na Stadionu smo se najprej razvrstili, nato začujemo iz zvočnikov »kardinal-legat prihaja«. Opazili smo dolg spreved duhovščine s kardinalom Avg. Hlondom. Celo morje belih robcev je zavihralo v pozdrav visokemu knezu. Zatem je zadonela pesem »Mogočno se dvigni«. Po govoru škofa dr. Rožmana je bila sveta maša. Mogočno je donela pesem mladine ob spremljevanju godbe. Napočil je srečni trenutek, ko smo prejeli sv. obhajilo. Po svetem obhajilu smo dobili prigrizek, ki se nam je kar dobro prilegel. Veselo razpoloženi smo se vračali na svoje domove, saj toliko lepega še nihče izmed nas ni videl.

Ivan Majdič,

učenec 6. razr. drž. osn. šole v št. Gotardu, p. Trojane.

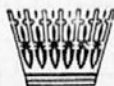
Uganke

1. Sto prstov, pet krstov, štiri duše, pet glav. Kaj je to?
2. Nebo nima,
zemlja ima,
žena nima,
dekle ima,
Liza, Lenka ima od spredaj,
Karel pa od zadaj. — Kaj je to?
3. Kaj bo pred sodnim dnevom?
4. Koliko je dvakrat pet in dvajset?
5. Katera žival se najmanj zime boji?
6. Zjutraj hodi po štirih, opoldne po dveh, zvečer po treh. Kdo?
7. Kdaj je otrok najbolj nesrečen?
8. Kaj me boš lovil,
kaj me boš lovila,
ko imaš me,
nisem, kar sem bila.
9. Na eni nogi stoji
in srce v glavi drži.

Tu imate devet prav lahkih uganek, ki jih bo mogel razvozlati tudi najmlajši Lučkar. Rešitve pošljite po dopisnici na naslov: Uredništvo »Lučke«, Ljubljana, Marijin trg 4. — Kdor bo vse uganke pravilno rešil in bo izžreban, dobi nagrado. Za nagrado pridejo v poštev štirje: dva dečka in dve deklici.

Urednik.

[illegible]

Izpolnjujte „Jezusove dneve!“

Naj ne bo nobenega čitatelja »Lučke«, ki ne bi z vso vnemo izpolnjeval »Jezusovih dni«, in sicer v ta namen, da bi mednarodni kongres Kristusa Kralja, ki se je vršil meseca julija v Ljubljani, rodil trajne sadove za ves svet, zlasti pa še za našo slovensko domovino.

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Jože Kramarič). Stane za vse leto 5 din. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.